

Strafadvocaat Tjalling van der Goot

‘Als hij “nee” had gezegd, was het niet doorggegaan’

Tjalling van der Goot en Wim Anker stemden in met de veelbesproken documentaire ‘De verdediging van Robert M.’. Maar was dat wel in het belang van hun cliënt?

Een overweldigende stroom aan bedreigingen. Daar kregen Tjalling van der Goot en Wim Anker, de verdedigers van Robert M., mee te maken. Veel Nederlanders vonden dat Robert M. helemaal geen recht meer had op verdediging. Hij werd op voorhand veroordeeld en zijn advocaten met hem. ‘De rol van de strafadvocatuur wordt miskend’, zegt Tjalling van der Goot (46) aan tafel in zijn werkkamer in Leeuwarden. ‘Daarom proberen we heel vaak uit te leggen wat een strafadvocaat doet.’ Dat doen de advocaten van Anker & Anker met lezingen en interviews. Met de documentaire konden ze in een keer een veel groter publiek bereiken en zo meer begrip oproepen voor de positie van de strafrechtadvocatuur.

Maar was het wel een goed idee? Ging de documentaire tegelijkertijd niet ten koste van de rol van de strafrechtadvocaten in deze specifieke zaak, en wel het behartigen van de belangen van hun voormalige cliënt Robert M.? Van der Goot: ‘De medewerking aan de documentaire had op zichzelf niets met belangenbehartiging van Robert M. te maken. Het was meer in het belang van de gehele strafadvocatuur. Maar als het belang van M. erdoor zou worden geschaad, dan hadden we er geen toestemming voor gegeven.’

Gedurende hun verdediging voor de rechtbank en het hof hadden Van der Goot en Anker weinig contact met de media. Dat is in lijn met de mediastrategie van de advocaten van het bekende

Friese strafrechtkantoor. Advocaat Dirk Daamen staat M. momenteel bij in cassatie. Waarom Van der Goot en Anker dat niet doen? ‘Dat is in goed onderling overleg gegaan. Een gemeenschappelijke beslissing van de cliënt en de verdediging. Meer ga ik er ook niet over zeggen.’

Uitermate gevoelig

De medewerking aan de documentaire, die op 1 oktober van dit jaar werd uitgezonden terwijl de cassatieprocedure van Robert M. liep, is opvallend, gezien het doorgaans terughoudende mediabeleid van het kantoor. Over de vraag van Maria Mok en Meral Uslu om een documentaire over de verdedigers van Robert M. te maken, hebben de advocaten volgens Van der Goot dan ook getwijfeld. ‘Mijn eerste reactie was nee’, vertelt hij. ‘Omdat de zaak toen al werd ingeschat als uitermate gevoelig. Het is in het algemeen natuurlijk niet heel gebruikelijk om bij alles wat je doet, wat geheim is eigenlijk, een camera toe te laten.’

Door de documentairemakers mee te laten kijken, met het filmen van telefoongesprekken tussen de advocaten en hun cliënt bijvoorbeeld, werd inbreuk gemaakt op de vertrouwelijkheid tussen de advocaten en hun cliënt. ‘Dat kun je alleen in gezamenlijk overleg doen. We hebben het uiteraard met Robert M. besproken. Als hij “nee” had gezegd, was het niet doorggegaan. Maar hij wilde er graag aan meewerken. Dus daarom was het geen probleem.’ Daarbij is het vol-

gens Van der Goot maar een topje van de ijsberg, ‘niet het diepste vertrouwelijke’, wat er in de film te zien is.

Van der Goot is er niet bang voor dat de documentaire later nog tegen zijn ex-client gebruikt kan worden. ‘Robert M. heeft zelf toestemming gegeven voor het uitzenden van zijn gezicht, van zijn persoon en van zijn stem. Maar dat hebben we om die reden niet verstandig geacht. Als iemand een gevangenisstraf en tbs krijgt, is het de bedoeling dat hij weer terugkeert in de maatschappij, op korte of wellicht langere termijn. Daarom is het gezicht van Robert M. geblurd en zijn stem vervormd.’ Volgens Van der Goot ondervindt M. wel nadeel van alle overige berichtgeving over deze zaak. ‘Wij kunnen natuurlijk wel zeggen: “Zijn gezicht moet geblurd”, maar kijk op internet en je ziet zijn niet-geblurde gezicht. Dat weet ik ook wel. Maar daar kunnen we niet zoveel tegen doen.’

Terugkijkend weet Van der Goot niet zeker of hij met de kennis van nu opnieuw zou hebben meegewerkt. ‘De documentaire voldoet aan mijn verwachtingen. Maar ik weet nu ook hoe het is om heel vaak een camera om me heen te hebben. Dat was wel een belasting. Ik heb het er graag voor over gehad, maar als je met terugwerkende kracht zou vragen: die zaak moet nog voorkomen en wil je de camera’s erbij hebben? Niks ten nadele van de documentairemakers, maar dan zou ik misschien toch wat langer nadenken dan ik nu heb gedaan.’

De Amsterdamse zedenzaak

Robert M. werd in december 2010 op 27-jarige leeftijd aangehouden. Dat gebeurde nadat *Opsporing Verzocht* een foto had getoond die in de Verenigde Staten was aangetroffen bij een onderzoek naar kinderporno. M. werd verdacht van seksueel misbruik van kinderen van de kinderdagverblijven waar hij werkte en van opasadressen. Daarbij zou hij kinderporno hebben gemaakt en verspreid. Strafadvocaten Tjalling van der Goot en Wim Anker stonden M. bij gedurende zijn procedure voor de rechtbank en het hof. Het misbruik van 87 kinderen heeft Robert M. bekend. In mei 2012 werd M. door de rechtbank veroordeeld tot achttien jaar gevangenisstraf en tbs met dwangverpleging voor het seksueel misbruik van 67 kinderen. In hoger beroep (26 april 2013) viel de straf een jaar hoger uit. Op 6 juni van dit jaar werd bekend dat M. deze uitspraak ging aanvechten bij de Hoge Raad. Deze cassatieprocedure, waarin advocaat Dirk Daamen Robert M. verdedigt, loopt nog. Documentairemakers Maria Mok en Meral Uslu vroegen de raadslieden toestemming om met ze mee te lopen en het perspectief van de verdediging te filmen. Na daar twee weken over te hebben nagedacht, gingen de advocaten akkoord. Van maart 2011 tot en met mei 2012 hebben de documentairemakers opnames gemaakt. Op 1 oktober 2013 verscheen de documentaire 'De verdediging van Robert M.'.